

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 116. An verum sit, quòd ex Auctoribus & Theologis plurimi doceant attritionem sufficere cum Sacramento: oppositum autem teneant respectivè pauci.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

ritate esse non potest. Certum est autem ad Sacramentum Pœnitentiæ non requiri perfectam conversionem, ergo similiter certum est iufficere conversionem sine charitate.

Inst. 1. Omne mortale est aversio à Deo ut summè bono, nam quilibet actus peccati mortalis contrariatur charitati secundum propriam rationem, quæ consistit in hoc, quod Deus diligatur super omnia, S. Tho. 2. 2. q. 24. a. 12. O., ergo actus veræ pœnitentiæ debet esse conversio ad Deum ut summè bonum, quia debet esse conversio ad hoc, à quo fuit aversio. R. Ergo actus veræ pœnitentiæ se solo justificans debet esse conversio ad Deum ut summè bonum c., justificans simul per Sacramentum n., nam supposita conversione ad Deum ut nobis bonum, tum Sacramentum ex institutione & meritis Christi operatur, quod conversio illa se solâ operari non potest.

Inst. 2. Ad eandem virtutem pertinet prosequi unum oppositorum & refugere aliud, & ideo sicut ad charitatem pertinet diligere Deum, ita etiam detestari peccata, per quæ anima separatur à Deo, S. Th. 1. 2. q. 113. a. 5. ad 1. R. Inde tantum sequitur, quod charitas possit elicere detestationem peccati, quod nemo negat; sed negamus posse solam charitatem, nam etiam potest spes & timor. Plura videri possunt apud Francol. De dolore l. 1. c. 5.

855. Q. 116. An verum sit, quod ex Authoribus & Theologis plurimi doceant attritionem sufficere cum Sacramento; oppositum autem teneant respectu pauci. R. Affirmative, nam § 1. Pinthereau De Attrit. sufficientia à pag. 8. adductis locis & verbis refert 100. Authores gravissimos, qui ab anno Christi

Christi 1200., sententiam nostram tenuerunt,
 inter quos sunt *Guilielmus Parisiensis*, *Dionys.* &
Ludolphus Carthusianus, *Gerson*, *Tostatus*, *Turre-*
cromata, *Dur.* & *apr.* *Gabr.* *Adrian.* *Ferrar.* *Eckius*,
Ss. Vincentius Ferrerius, *Bernard.* *Senensis*, *Antoni-*
nus, *Thomas à Villa nova*. Deinde à pag. 93. addu-
 cit *Theologos* 19., qui *Tridentino* interfuerunt
 & nobiscum tenent. *Le Dent De attrit.* à n. 158.
 refert *Authores*, qui ante *Trid.* idem tenuerunt,
 & à n. 231. multos ex *Academia Lovaniensi*.
Authores autem, qui idem tenuerunt post *Tri-*
dentinum, affert in *Resp. ad Xenium Theolo-*
gicum c. 5. à n. 164. Sed quoad *Authores* post
Tridentinum, studiosissimè eos examinavit
Gormaz p. 1. post n. 446. ubi ordine alphabe-
 tico adductis nominibus, locis & verbis fideliter
 refert plures quam 160., qui clarissimè no-
 boscum tenent, inter quos sunt duo *Papæ*, se-
 ptēm *Cardinales*, sex *Episcopi*, speciatim *S. Ca-*
rolus Borromaeus: sex *Concilia particularia* in va-
 riis *Dioecesibus* habita, sex diversi *catechismi*
 publicā authoritate ediri ad informationem
 parochorum & populi. Accedunt *Decretum*
Gratiani, *Inquisitio* una generalis *Hispanica*,
 definitio facultatis *Parisiensis*. Reliqui sunt gra-
 vissimi *Theologi* ex omni natione, statu & or-
 dine. Accedit *Volpiliere* tom. 4. t. 1. c. 2. anno
 1698. *Parisiis* editus: Item *Cardin.* *Brancatus*
De Laurea in 4. tom. 2. d. 9. n. 89. & d. 14. a. 8.
 à n. 232. ita ut *Sporer* n. 271. meritò dicat esse
 sententiam *Authorum* ferè omnium; *Platel.* nu.
 654. plerorumque omnium post *Tridentinum*;
Puteanus & *Becanus* vocent communem o-
 mnium. Sequuntur *Thomistæ* ferè omnes cum
Gonet d. 7. a. 3. & *Godoi* *De Deo* d. 2. §. 7. n. 125.

Scotus

Scotus, S. Bonav. & plerique Scotistæ cum Bosco d. 6. l. 3. concl. 4. Et ideo etiam Alex. VII. in Decreto, quod referam n. 875. dicit sententiam nostram videri communiorem inter scholasticos. Respondet Farvacq. quamvis mille Authori sint pro aliqua sententia, non ideo fieri, ut Sacramentum valeat sine eo, quod Christus ad Sacramentum requisivit, ideoque frustra à nobis congeri tot nomina. Contra est, quia ex iudicio tot Sanctorum & sapientissimorum virorum prudenter & moraliter certò præsumimus Christum tale quid non requisivisse, non enim est credibile passurum fuisse, ut hi omnes & totus pene orbis errasset circa negotium salutis: sicuti quia omnes ferè docent ad valorem abolutionis non prærequiri expletionem pœnitentiæ, prudenter judicamus id esse moraliter certum: Neque ullus prudens negare potest, quin in illis, quæ à Dei voluntate pendent, uti ab ea pœdet, sitne a tritio sufficiens, non è contrà contritio requiratur an Sacramentum Pœnitentia, plurimum sit tribuendum communi iudicio ferè omnium, nam integrum iudicium, quod plurimorum sententiis confirmatur, Can. Extra conscientiam. Dist. 64. & Cap. Prudentiam 21. De Off. Jud. deleg. Per ampliores homines perfectissima veritas revelatur. l. 32. Cod. De fidei-Commill. Facilius namque invenitur, quod à pluribus sentibus queritur. Can. De quibus. Dist. 20.

856. §. 2. Pauci sunt respective, qui sententiam oppositam tenent, nempe unus vel alter cum Palau. in Hist. l. 12. c. 10. à nu. 25. Accesserunt Bajus, Jansenius & Jansenistæ, sed parum ponderis habent, quia nimium extollunt necessitatem charitatis, uti constat ex dictis l. 2. n. 132. Ac-

cesser-

cesserunt *Lupus, Farvacq. Lovanienses aliqui ex Thominis pauci, ex Scotistis Hiquaeus & J. Pontius apud Bosco* suprà. Recenter *Le Drou, Henr. à S. Ignatio* & quidam alii, hi autem respectivè ad citatos §. 1. sunt pauci, ergo.

Obj. Morinus, Lupus, Farvacq. Juuen. testantur 857.
neminem ante 15. sæculum docuisse pro attritione, & *Canum* fuisse primum cum quodam *Henrico Salmanticensi*. Econtrà multos contra attritionem docuisse ante *Tridentinum*, testatur *Aversa* q. 11. s. 4. Et quosdam in *Tridentino* ita sensisse, videtur certum. R. Pro redarguenda falsitate *Morini* provoco ad fidem aliorum Authorum, qui oppositum testantur; mihi sufficit *S. Aug.*, quem valde probabiliter, & *S. Tho.*, quem existimo certò stare pro attritione, uti ostendi à n. 845. & 849. Alios plures adducit *Francol. De dolore* l. 1. c. 5. à n. 27. & l. 3. c. 2. & seqq. Nec operæ pretium est his immorari. Admitto autem ante *Trid.* aliquos requisivisse dilectionem perfectam, sed quia omnes ferè post *Trid.* maximo consensu arripuerunt sententiam nostram, manifestè infero illos per *Trid.* ad hoc esse adductos, adeoque hunc fuisse sensum *Trid.* Deinde *PP. Trid.*, uno fortè vel altero excepto, tantùm contendebant requiri aliqualem dilectionem, quam etiam nos requirimus, ergo illi non sunt contra nos.

Inst. Palav. adducit contra attritionem etiam *Henriq. & Valent. Carolus ab Assumptione* in libello *De contrit.* edito sub nomine *Germani Philalethis* refert contra attritionem facile centum Authores. *Le Drou* *Diss. 4. c. 4. §. 4.* multos etiam adducit pro sua sententia. R. *Henriq. l. 4. De Sacram.* c. 26. apertè tenet pro attritione,

Tom. VI.

Hh

&

& Valent. clarissimè De pœn. d. 7. q. 8. p. 4. à 6.
Animadvertisendum, ergo Palav. malè citat illos
 pro se. Platel. n. 652. rectè ostendit Carolus ab
Assumptione illudere lectori, nam nec annotat
 locum vel verba eorum, quos citat, & falso ci-
 tat aliquos, nominatim *Sylv.*, qui sententiam
 pro contritione, quam priùs docuerat, revoca-
 vit. Et citat multos tantum concionatores,
 quorum plerorumque verba, si inspiciantur,
 aliquam tantum dilectionem requirunt, qualis
 est, si Deum amem mihi, quod fit per dolorem
 ex spe & metu, fugimus enim infernum, ut in
 cœlo assequamur Deum, nec plus volunt plerique
 ex illis, quos adducit *Le Drou*: nam quod
Sonnius, *Tapper*. *P. Soto*, *Vega*, *Jansenius*, *Gan-*
vensis aliique, qui Tridentino interfuerunt, non
 sint contra nos, rectè ostendit *Francol.* suprà c. d.
 §. 10. & l. 2. c. 6. §. 1. Imò nec *Navarrum* aut *Vi-*
vald. esse contrarium, conatur ostenderet l. 1. c. 7.
 §. 2. Et dato aliquos tenuisse oppositum, osten-
 dam n. 874. non elidi certitudinem practicam
 alicujus sententiæ, quamvis quidam pauci con-
 tradicant.

858. Q. u7. Quomodo ex praxi & sensu communis
Ecclesiæ ac fideliū probetur, quod attritio sufficiat
 cum *Sacramento*. R. Hoc modo. §. 1. Non est
 credibile, quod Spiritus S., qui regit Ecclesiæ,
 permisurus fuisset praxin sententiæ nostræ, si
 falsa esset, cum damno tot animarum præva-
 lere, maximè cum sententia nostra toties fuerit
 à Rigoristis S. Sedi exhibita, cum potentissi-
 mis instantiis, ut damnaretur; & tamen Ponti-
 fices nunquam reprobârunt: speciatim *Alex.*
VII. & *Innoc.* *XI.* alioqui prompti ad damnandas
 propositiones periculosas, & studioſissimi

pro